

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/14/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119214275
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:6119214275.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: J., a.s., IČO: XX XXX XXX, so sídlom J., H. XX, právne zastúpenému D.. Q. W., advokátom so sídlom v E., P. X, proti žalovanej: P. H., a.s., R. O. G., IČO: XX XXX XXX., so sídlom T., R. XX, právne zastúpenému D.. M. F., advokátom so sídlom v T., C. F. X/A, o zaplatenie 189,07 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 3. októbra 2019, č. k. 16C/9/2019-167, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku I., ktorou uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 189,07 eur, **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie v zostávajúcej časti výroku I. **m e n í** tak, že žalobu v časti o zaplatenie úroku z omeškania **z a m i e t a .**

Žalobca **m á n á r o k** voči žalovanej na náhradu trov konania vzniknutých tak v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 189,07 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 189,07 eur od 18.8.2018 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. rozhodol o nároku na náhradu trov konania medzi stranami sporu tak, že žalobca má nárok voči žalovanej na ich náhradu v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou doručenu Okresnému súdu Banská Bystrica 15.01.2019 domáhal proti žalovanej zaplatenia 189,07 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 18.08.2018 do zaplatenia s odôvodnením, že na základe škodovej udalosti evidovanej u žalovanej došlo ku škode na vozidle poškodeného, ktorá bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovanej. V dôsledku uvedeného bol poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného vozidla u žalobcu. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru. Žalovaná oznámila poškodenému došetrenie udalosti tak, že neuznala uplatnenú výšku nájmu v plnom rozsahu. Poškodený následne uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z predmetnej poisťovnej udalosti z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov za prenájom náhradného vozidla a uvedenú skutočnosť oznámil žalovanej, ktoré oznámenie priložil v prílohe. Uviedol, že nárok na náhradu škody opiera v zmysle § 4 ods. 1, 2, § 11 ods. 7 a § 15 ods. 1 Zák. o PZP a v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zároveň žiadal priznať úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., a to uplynutím 15-ich

dní odo dňa ukončenia šetrenia poistnej udalosti. Keďže žalovaná na výzvu žalobcu špecifikovanú ako upomienka nereagovala, navrhol podanej žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu náhradu trov konania z titulu zaplateného súdneho poplatku a z titulu trov právneho zastúpenia. Okresný súd Banská Bystrica v rámci upomínacieho konania vydal platobný rozkaz sp. zn. 8Up 65/2019 zo dňa 28.01.2019, proti ktorému žalovaná podala odpor v ktorom namietala, že žalobca v podanom návrhu neuviedol opísanie rozhodujúcich skutočností, z ktorých vyplýva uplatňovaný peňažný nárok a tieto skutočnosti nemožno nahraďiť odkazom na označené dôkazy, ďalej že zo zmluvy o nájme nie je zrejmy počet najazdených kilometrov prenajatého náhradného motorového vozidla, tento údaj je len ručne dopísaný na faktúre č. XXXXXX zo dňa 19.06.2019, čo je nedôveryhodné, ďalej že žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný, z ním uvádzaného skutkového stavu vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre z čoho vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu, uvedené preukazuje žalobcom predložená faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený a nie žalovaná. Nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka. K úhrade faktúry nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného žalobcom v predloženej zmluve o postúpení pohľadávky. Ak poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalovanému pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Keďže predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky malo byť podľa tvrdení žalobcu postúpenie pohľadávky zo strany poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi (t. j. neexistujúci predmet postúpenia), považuje takýto právny úkon podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatný. Zároveň uviedla, že žalobcovi zo strany žalovanej bez ohľadu na vyššie uvedené skutočnosti bolo poukázané plnenie v sume 388,13 eur, preto navrhla podanú žalobu zamietnuť. Okresný súd Banská Bystrica podaním z 16.04.2019 postúpil predmetnú právnu vec súdu prvej inštancie ako súdu príslušnému na prejednanie podľa § 19 písm. b) CSP. Zástupca žalovanej sa z neúčasti na nariadenom termíne pojednávania ospravedlnil podaním zo dňa 30.09.2019. Súčasne uviedol, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a súhlasil s prejednaním veci a vyhlásením rozsudku v jeho neprítomnosti, preto súd prvej inštancie vec prejednal v neprítomnosti žalovanej v zmysle § 180 CSP. Po zhodnotení zisteného skutkového stavu dospel súd k záveru, že žaloba je v celom rozsahu opodstatnená. Ako prvoradú súd posudzoval obranu žalovanej o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu na uplatňovanie nároku v predmetnom konaní, ktorú žalobca odvodzuje od uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.06.2018 uzavretej medzi žalobcom ako postupníkom a S. B. ako postupcom, ktorú posúdil ako platnú, poukazujúc na bod 4 uvedenej zmluvy, kde sa zmluvné strany dohodli, že postúpenie pohľadávky uvedenej v bode 1 je odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky je vo výške 577,20 eur, ktorá zodpovedá faktúre č. XXXXXX, vystavenej J., s.r.o. ako prenajímateľom postupcovi ako nájomcovi, pričom v bode 5 sa dohodlo, že ich vzájomné nároky na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa podpisom tejto zmluvy započítavajú. Podľa názoru súdu došlo k zániku dvoch vzájomne existujúcich a platných pohľadávok, ktoré vzájomné pohľadávky sa momentom uzavretia uvedenej zmluvy stretli, a teda vzájomne zanikli, na základe ktorého prejavu vôle došlo na strane poškodeného S. B. v súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 27.05.2018 k majetkovej ujme, a teda ku škode v súvislosti so zaplatením odplaty za prenájom motorového vozidla, ktoré využíval v čase po dopravnej nehode v období od 07.06.2018 do 19.06.2018. Na základe uvedeného potom súd vyhodnotil, že uvedeným právnym úkonom, a to uzavretou zmluvou o postúpení pohľadávky z 19.06.2018 došlo k platnému postúpeniu pohľadávky uvedenej v bode 1. uvedenej zmluvy, a to pohľadávky postupcu voči P. H., a.s., teda žalovanej vo výške 577,20 eur z titulu nárokov na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v súvislosti s dopravnou nehodou dňa 27.05.2018 a škodou postupcu na vozidle R. Z. L. H.-N.. Aktívna vecná legitimácia žalobcu na uplatňovanie žalovanej pohľadávky bola teda podľa názoru súdu daná. Tiež bolo nesporne preukázané, že na základe zmluvy o nájme poškodený užíval prenajaté motorové vozidlo celkovo v počte 13 dní á 44,40 eur spolu za sumu 577,20 eur z ktorej sumy žalovaná uhradila len sumu 388,13 eur a čiastka 189,07 eur zostala neuhradená napriek tomu, že bolo preukázané, že išlo o účelné a nutne vynaložené náklady, z ktorého dôvodu na ich náhradu žalovanú zaviazal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 442 ods. 1, § 524 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 2 písm. b), § 11 ods. 6, 7, 8, § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. (o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov, ďalej len „PZP“). Súd zároveň priznal žalobcovi aj

úrok z omeškania s odkazom na § 11 ods. 6, 8

Zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom

poistení v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov, počnúc od 18.08.2018, keďže podľa jeho názoru žalovaná neposkytla poistné plnenie v celom rozsahu do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie, pričom ku skončeniu prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinností poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie došlo dňa 01.08.2018, čo bolo poškodenému oznámené v liste zo dňa 03.08.2018, preto súd podanej žalobe i v tejto časti ako opodstatnenej vyhovel. Vzhľadom na to, že žalobca bol v spore plnom rozsahu úspešný, súd prvej inštancie mu priznal proti žalovanej nárok na náhradu 100% trov konania s tým, že o konkrétnej výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti rozsudku vydá vyšší súdny úradník.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote napadla odvolaním žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatňujúc odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a posúdiac obsah odvolania tiež v ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, namietala nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie a tiež porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného odôvodnenia, nepreskúmateľnosti, či arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Uviedla, že už v konaní pred súdom prvej inštancie namietala nedostatok vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu, s ktorou námietkou sa súd prvej inštancie nesprávne vysporiadal. Poukazuje na skutočnosť, že dňa 27.05.2018 došlo v obci F.-T. ku škodovej udalosti spôsobenej poškodenému S. B. (ďalej len „poškodený“), na vozidle R. Z. EČV: H.-XXXXFH. Škodová udalosť mala byť spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovanej (ďalej len „škodová udalosť“). V dôsledku uvedeného mal byť poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného motorového vozidla u žalobcu v zmysle zmluvy o nájme č. XXX zo dňa 07.06.2018 (ďalej len „zmluva o nájme“). Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č. XXXXXX zo dňa 19.06.2018 na celkovú sumu 577,20 eura (ďalej len „faktúra“). Oznamením o poistnom plnení zo dňa 02.08.2018 žalovaná oznámila poškodenému vyšetrovanie udalosti tak, že mu priznala náklady v spojitosti so zapožičaním vozidla vo výške 388,13 eura. Poškodený uzatvoril so žalobcom dňa 19.06.2018 zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá pohľadávka mu vznikla z titulu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla (ďalej len „zmluva o postúpení“). Poškodený mal teda voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre z čoho vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu a subjektom zaviazaným na plnenie, nie žalovaná. Zdôrazňovala, že uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky nemohlo tak dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, keďže pohľadávku žalobcu pred jej postúpením poškodený žalobcovi neuhradil a teda mu pohľadávka nevznikla. Postúpenie je v rozpore s ust. § 524 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). K úhrade faktúry, ktorú vystavil žalobca poškodenému, pritom nemohlo dôjsť eventuálne ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v zmysle zmluvy o postúpení, pretože vychádzajúc z nej jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky (aj keď podľa jej názoru neexistujúcej) a až následne k započítaniu údajných vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Zmluva o postúpení pohľadávky je tak neplatným právnym úkonom (§ 39 OZ). V konečnom dôsledku namietala tiež správnosť záveru o vzniku omeškania na jej strane a s ním spojený priznaný nárok na zaplatenie úroku z omeškania, čo je podľa nej v rozpore s ustálenou judikatúrou (poukazom na rozhodnutie NS SR zo dňa 22.11.2018, sp.zn. 3Cdo 145/2017) vychádzajúc z ktorej, peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v ust. § 11 ods. 8 zákona o PZP je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v ust. § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona o PZP, účelom ktorého je ochrana poškodeného pred nečinnosťou poisťovne.

4. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom právneho zástupcu navrhoval napadnutý rozsudok ako vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený potvrdiť s tým, že požadoval priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Uviedol, že naďalej zotrváva na všetkých svojich doterajších tvrdeniach a stanoviskách. Poukázal na to, že súd vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dokazovanie mal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu za preukázanú z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k platnému postúpeniu predmetnej pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Právne posúdenie a odôvodnenie rozsudku prvoinštančného

súdu v otázke namietanej aktívnej legitímácie žalobcu považuje za dostačujúce, zrozumiteľné a správne, v súvislosti s ktorými závermi poukázal na identické závery plynúce zo súdnej praxe, v konkrétnostiach rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/30/2019-147 zo dňa 25.04.2019, na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/54/2019-124 zo dňa 13.06.2019. Súčasne poukázal na to, že samotná žalovaná akceptovala postúpenie pohľadávky, čo je zrejmé aj z toho, že čiastočné poistné plnenie poukázala na účet žalobcu, ako postupníka. Žalovaná samotná a to svojim konaním potvrdila aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu už v rámci likvidácie poistnej udalosti. V čase pred podaním žaloby tak žalovaná nemala najmenšiu pochybnosť o dôsledkoch postúpenia pohľadávky. Keďže zo strany žalovanej bolo poskytnuté čiastočné poistné plnenie, nemôže byť sporné ani to, že poškodenému vznikol nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov za nájom náhradného vozidla. Prenájom náhradného vozidla je totiž súčasťou judikatúrou považovaný za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť k uvedeniu veci do predošlého stavu. Následne poukazoval na podporu svojich tvrdení na ďalšie rozhodnutia súdov. Za nesprávne považuje tiež námietky žalovanej voči priznanému úroku z omeškania, poukazujúc na nejednotnosť súdnej praxe v tejto otázke. Ust. § 11 ods. 8 zákona o PZP upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa ods. 6 tohto zákona, teda sankcionuje neskoré prešetrovanie a vybavenie poistnej udalosti, avšak nezabavuje poisťovňu platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 517 ods. 2 OZ, pričom v zmysle prezentovaného výkladu rozhodnutia najvyššieho súdu by tak vôbec nebolo možné priznať úroky z omeškania, čo podľa jeho názoru nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi účastníkmi. V súvislosti s touto odvolacou námietkou poukazuje tiež na to, že nebola uplatnená včas.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku I., ktorou uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 189,07 eur je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a v zostávajúcej vyhovujúcej časti výroku I., ktorou rozhodol o priznaní úroku z omeškania je potrebné tento podľa ust. § 388 CSP zmeniť, nakoľko v tejto jeho časti neboli splnené zákonné predpoklady na jeho zrušenie, ani potvrdenie. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

7. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľka ju tiež ani netvrdila.

8. V posudzovanej veci súd prvej inštancie výrokom I. rozhodnutia zaviazal žalovanú na nárokované plnenie žalobcovi pozostávajúce z istiny 189,07 eur a príslušného úroku z omeškania. Súčasne mu výrokom II. priznal vychádzajúc z jeho plného úspechu v spore nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

9. Žalovaná namieta nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie tak v otázke vecnej aktívnej legitímácie žalobcu na vedenie sporu, ako aj v otázke vzniku omeškania a s ním spojeného priznaného nároku na úrok z omeškania, a v konečnom dôsledku tiež nedostatočné (podľa jej názoru nepreskúmateľné) odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, jeho arbitrárnosť ako porušenie práva na spravodlivý proces (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, tiež písm. b) CSP).

10. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosť,

ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

11. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

12. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovanej, vyhodnotil odvolací súd vo vzťahu k prisúdenej istine ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil vo vzťahu k priznanej istine správny právny záver, že ide o škodu, na náhradu ktorej v zostávajúcej výške 189,07 eur (po odpočítaní už poskytnutého plnenia 388,13 eur) má žalobca nárok v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení, vzniknutej v dôsledku poškodenia vozidla S. B., spočívajúcej v nákladoch za vypožičanie (prenájom) náhradného motorového vozidla R. H. poškodeným vo výške 44,40 eur/deň bez DPH, čo pri počte dní 13, po ktoré obdobie minimálne bolo nevyhnutné si vozidlo prenajať a preukázateľne tiež prenajaté bolo (odvolací súd poznamenáva, že doba trvania opravy poškodeného vozidla bola dokonca rozsiahlejšia) čím vznikli poškodenému nevyhnutné náklady s nájmom vozidla spojené (§ 442 ods. 1 OZ), predstavujúce spolu čiastku 577,20 eur, pričom žalovaná netvrdila, ani nepreukazovala, že nejde o cenu obvyklú v danom čase a mieste za požičanie obdobného auta, akým bolo poškodené. V odvolacom konaní žalovaná neprodukovala vo vzťahu k základu a výške istiny v konkrétnostiach žiadne námietky spochybňujúce skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie v časti istiny založil svoje vyhovujúce rozhodnutie. Odvolací súd sa plne identifikuje tiež so závermi súdu o tom, že žalobca ako postupca je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie na vedenie tohto sporu v dôsledku platného postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom sporu z poškodeného S. B. ako postupníka (§ 524, § 525 OZ). Svoje rozhodnutie vo vzťahu k priznanej istine súd prvej inštancie tiež dostatočne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku k tejto jeho časti sa vzťahujúcej (k priznanej istine), konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach na tieto poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou právnych predpisov.

13. Nad rámec toho, na zdôraznenie správnosti a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovanej vzťahujúcim sa k aktívnej legitímácii žalobcu a prisúdenej istine, odvolací súd dodáva nasledovné:

14. Vychádzajúc z dokazovania bolo nesporne preukázané, že na základe zmluvy o nájme č. XXX zo dňa 07.06.2018 v súvislosti s dopravnou nehodou z 27.05.2018, pri ktorej došlo k poškodeniu vozidla poškodeného S. B. (R. Z. L. PD-XXXFH), užíval poškodený po dobu jeho opravy na základe uzavretej zmluvy o nájme náhradné motorové vozidlo R. H. L. E.-N. od žalobcu v období od 07.06.2018 do 19.06.2018, t. j. po dobu 13 dní za dohodnuté denné nájomné vo výške 44,40 eur s DPH, spolu teda 577,20 eur, z ktorej čiastky plnila žalovaná 388,13 eur a zostalo neuhradených 189,07 eur na zaplatenie ktorých súd prvej inštancie žalovanú zaviazal.

15. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí.

16. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému.

Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

17. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

18. V konkrétnostiach posudzovanej veci medzi stranami sporné nebolo a nespochybňuje to ani samotná žalovaná v odvolaní, že náklady vynaložené na požičanie vozidla počas opravy poškodeného vozidla sú skutočnou škodou s povinnosťou žalovanej túto nahradiť, pričom žalobcom nie je spochybňované tvrdenie žalovanej s ktorým sa identifikoval správne tiež súd prvej inštancie, že rozsah takejto škody je limitovaný nevyhnutnosťou a účelným vynaložením takýchto nákladov za vypožičanie, či prenájom vozidla, ktoré nesmú presahovať obvyklú cenu obdobných áut v danom čase a mieste, ktorý názor má pôvod príkladmo v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Českej republiky pod sp. zn. 25Cdo/712/2011 z 31.01.2013, tiež NS ČR z 30.11.1990 sp. zn. 1Cz/86/90, ako aj zo dňa 30.03.2010 sp. zn. 25Cdo/3911/2007. Odvolateľka v odvolaní neprodukuje žiadnu námietku, prostredníctvom ktorej by spochybňovala, že výška prisúdenej istiny s vyššie uvedenými kritériami korešponduje.

19. Ťažisková a v zásade jediná vecná námietka žalovanej v odvolaní (s výnimkou námietky vzťahujúcej sa k prisúdenému úroku z omeškania, s ktorou sa bude v ďalšom odvolací súd zaoberať), má pôvod v tvrdení, že žalobca nie je nositeľom vecnej aktívnej legitímácie v tomto spore.

20. Podľa § 525 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

21. Ako bolo už vyššie uvedené, žalovaná tak v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ako aj v samotnom odvolaní opakovane spochybňovala aktívnu legitímáciu žalobcu na uplatňovanie nároku, ktorý je predmetom sporu, tvrdiac absolútnu neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.06.2018, uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným S. B. ako postupcom z dôvodu neexistencie predmetu postúpenia (neexistujúcej pohľadávky).

22. Posúdením rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne posúdil, že v dôsledku Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.06.2018 je aktívna vecná legitímácia žalobcu v tomto spore jednoznačne daná. Zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom ako jeden celok upravuje navzájom prepojené viaceré práva zmluvných strán v rámci ktorej došlo jednak k odplatnému postúpeniu pohľadávky a súčasne k započítaniu fakturovaného nájomného za užívanie náhradného motorového vozidla s odplatou za postúpenie pohľadávky, čo však nezakladá rozpor s ust. § 525 OZ, či neexistenciu nároku na náhradu škody. Zo Zmluvy o postúpení zo dňa 19.06.2018 nepochybne vyplýva predmet - pohľadávka vo výške 577,20 eur voči žalovanej, pričom postúpenie v zmysle bodu 4 je odplatné za odplatu vo výške 577,20 eur, ktorá zodpovedá faktúre č. XXXXXX. V bode č. 5. zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že si vzájomné nároky - úhrada odplaty a úhrada nájomného, započítavajú. „Podmienkou platnosti zmluvy je, aby išlo o existujúcu, určitú a identifikovanú pohľadávku“ (citované z Uznesenia ÚS SR sp.zn. II ÚS 165/2017), k naplneniu čoho došlo tiež v konkrétnostiach posudzovanej veci. Je nepochybné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody. Snaha žalovanej podsúvať nemožnosť súčasného vzájomného usporiadania viacerých práv a povinností medzi zmluvnými stranami zastrešeného jednou zmluvou (v tomto prípade zmluvou o postúpení pohľadávky) je neudržateľnou. Vychádzajúc z uvedeného tak námietky odvolateľky spočívajúce v nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v spore neboli spôsobilé k odlišnému, v prospech nej vyznievajúcejmu rozhodnutiu.

23. Vo vzťahu k tejto časti rozhodnutia (o prisúdenej istine), nie je možné prijať ani záver o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia (jeho nepreskúmateľnosti), či jeho arbitrárnosti a tým dôvodnosti uplatnenia odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP (a odvolací súd dodáva, že ani v písm. d) CSP).

24. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998). Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

25. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je teda nesporne súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

26. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa k prisúdenej istine, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky z hľadiska vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu, preto len ak by súd v odôvodnení nereagoval na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú v konkrétnostiach účastníkom, bolo by potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

27. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vzťahujúceho sa k prisúdenej istine dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľka sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

28. Postupom súdu prvej inštancie vo vzťahu k tejto časti rozhodnutia tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia netrpí ani takými nedostatkami, ktoré by boli spôsobilé k záveru o existencii tzv. inej vady konania, následkom ktorej by rozhodnutie vo veci bolo nesprávnym (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP).

29. S poukazom na vyššie uvedené závery, odvolacie námietky žalovanej týkajúce sa nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, či vzťahujúce sa k prisúdenej istine, tak neboli spôsobilými k odlišnému, v prospech nej indikujúcemu rozhodnutiu.

30. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto jeho odvolaním napadnutej časti (výrok I. v časti prisúdenej istiny) je vecne správne, podľa § 387 ods. 1 CSP toto v uvedenom rozsahu potvrdil. Žalovaná v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedla žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k zmene napadnutého rozhodnutia v tejto jeho dotknutej časti.

31. Ako dôvodné však odvolací súd vyhodnotil námietky žalovanej vzťahujúce sa k prisúdenému príslušenstvu (úroku z omeškania - zostávajúca časť výroku I.).

32. Súd prvej inštancie posúdil, že žalobcovi prináleží úrok z omeškania (§ 11 ods. 6, 8 zákona o PZP v spojení s ust. § 517 ods. 2 OZ), počnúc dňom 18.08.2018, keďže žalovaná neposkytla poistné plnenie v celom rozsahu do 15 dní odo dňa skončenia šetrenia poistnej udalosti (k skončeniu šetrenia došlo 01.08.2018, čo bolo poškodenému oznámené listom zo dňa 03.08.2018).

33. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností však odvolací súd diferentne od názoru súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná sa v konkrétnostiach posudzovanej veci do omeškania s plnením náhrady škody nedostala. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody totiž až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom, priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z.

34. Podľa ustanovenia § 11 ods. 6 zákona č. 381/2011 Z. z. je poisťovateľ povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti a/ skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný; b/ poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

35. Podľa ustanovenia § 11 ods. 7 zákona č. 381/2011 Z. z. poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie plnenia.

36. Podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2011 Z. z. ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6 tohto zákona, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (§ 517 ods. 2 OZ).

37. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení odvolací súd zastáva názor, majúci oporu v rozhodnutiach NS SR pod sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 a pod sp. zn. 1Cdo/212/2017 zo dňa 26.02.2019, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a teda žalovaná by sa do omeškania mohla dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá by jej už bola uložená právoplatným rozhodnutím zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Na strane druhej, peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods.

8 zákona č. 381/2011 Z. z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona č. 381/2011 Z. z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti.

38. Ustanovenie § 11 zákona č. 381/2001 Z. z. sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poisťnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca totiž v § 11 ods. 8 uvedeného zákona jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu. Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 uvedeného zákona. Z dikcie tohto ustanovenia (§ 11 ods. 6 písm. a), b)) je zrejmé, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poisťnej udalosti.

39. V konkrétnostiach posudzovanej veci však z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná splnila povinnosti dané ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. tým, že listom zo dňa 03.08.2018 informovala poškodeného o výsledku šetrenia a krátenia poisťného plnenia, teda poskytla písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poisťné plnenie v takej výške, v akej si ho poškodený od nej nárokoval. (Ne)správnosť záveru poisťovateľa v samotnom vysvetlení, pokiaľ ide o dôvod odmietnutia poskytnúť plné plnenie, je pritom bez právneho významu, pretože v zmysle citovaného ustanovenia je poisťovateľ povinný len poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému, čo v danom prípade žalovaná ako poisťovateľ v lehote troch mesiacov aj splnila.

40. Odvolací súd vzhľadom k vyššie uvedenému tak dospel na rozdiel od súdu prvej inštancie k záveru, že vzhľadom na to, že žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. splnila, nedostala sa vo vzťahu k poškodenému do omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z..

41. S poukazom na vyššie uvedené tak odvolací súd napadnuté rozhodnutie v časti, ktorou bolo v prospech žalobcu rozhodnuté o úroku z omeškania (zostávajúca časť výroku I.) za použ. § 388 CSP zmenil (keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, či zrušenie v tejto časti) a žalobu v tomto rozsahu zamietol ako nedôvodnú. Bez dopadu na tento záver je námietka žalobcu, že odvolateľka na rozhodnutie vyššieho súdu obsahujúce právny názor na (ne)priznanie úroku z omeškania poukazovala až v odvolacom konaní. Právne posúdenie nároku je totiž vecou konajúceho súdu.

42. Keďže odvolací súd čiastočne zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP súčasne o nároku na náhradu trov konania, a to vzniknutých tak na súde prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní.

43. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

44. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

45. V danej veci podľa názoru odvolacieho súdu bol žalobca v spore plne úspešný napriek tomu, že mu nebol priznaný uplatnený nárok na úrok z omeškania. Pre posudzovanie pomeru úspechu a neúspechu strán sporu v konaní, je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva (úroku), keďže toto príslušenstvo žalobca v žalobe nevyčísliť. V danom prípade žalobca mal úspech v uplatnenej istine v plnom rozsahu a neúspech mal len v časti ním uplatneného a nevyčísleného príslušenstva - úroku z omeškania (5 % ročne z istiny 189,07 eur od 18.08.2018 až do zaplatenia). Keďže tento úrok z omeškania nebol vyčíslený, pre určenie pomeru úspechu a neúspechu strán sporu bol rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanej a to tak v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní (§ 396, § 262 ods. 1 a §255ods.1CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>).

46. O výške náhrady trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania, rozhodne v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 v nadväznosti na ustanovenie § 251 CSP súd prvej inštancie prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka.

47. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Lehoty ustanovené zákonom na vykonanie procesného úkonu stranami v konaní v čase od 27.marca 2020 do 30. apríla 2020 neplynú (§ 2 ods. 1 zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP).